

Arto Koivumäki

Anne-Mari Guinness

NEROPATTIKATTI

NEROPATTIKATTI

Neropattikatti

Kirjoittanut Arto Koivumäki
Kuvittanut Anne-Mari Guinness

Nimikkeen automaattinen analysointi tietojen, erityisesti mallien, trendien ja korrelaatioiden, saamiseksi 13b§
("tekstin- ja tiedonlouhinta") mukaisesti on kielletty.

©2024 Arto Koivumäki

Kuvitus ja taitto: Anne-Mari Guinness

Kustantaja: BoD · Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: Libri Plureos GmbH, Hampuri, Saksa

ISBN: 978-952-80-8454-9

Oletteko kuulleet tarinaa Neropattikatista? Tämä onkin kummallinen juttu. Oikein palan halusta kertoa sen sinulle. Neropattikatti oli kissa, niin kuin varmaan arvasitkin. Sen turkki oli sileää samettia ja tasaisen harmaa. Kuononpää hehkui vaaleanpunaista, ihan niin kuin tarkkaavaisesti pystyssä olevat korvatkin. Jalassa hänellä oli vihreät housut. Sellaiset lappuhaalarit, missä oli samanväriset henkselit.

Niissä oli myös valkoisia pilviä ja punainen paikka polven päällä.

Muita vaatteita hän ei suostunut edes harkitsemaan. Ja hyvä niin, sillä sanoisin, että Neropattikatti oli hyvin hauskanäköinen kissa.

Neropattikatti oli myös merkillinen kissa. Hän nimittäin tuntui tietävän kaikenlaisista asioista lähes kaiken. Aina, jos metsän eläimillä oli ongelmia, ne saattoivat tulla Neropattikatin luo neuvoa kysymään. Katti kuunteli ja kallisteli päätään. Nuolaisi huuliaan ja mietti asiaa kaikilta kanteilta. Ja monet olivat saaneet katilta helpotuksen murheeseensa. Useimmiten kysyjät poistuivat

hymyillen

ja vastauksen saaneena. Nämä eläimet olivat nimenneet hänet Neropattikatiksi

Kolme oravaa juoksi kilpaa ja saapui katin talolle. Heille oli tullut jakamisen murhe. Oravat olivat olleet heti aamusta ahkeria ja keränneet käpyjä ja tammenterhoja kukin omaan pussiinsa.

Niitä olikin tullut aikamoinen määrä. Kaikki kolme oravaa yrittivät laskea keräyksiään yhteen, mutta aina niistä tuli eri vastaus. Milloin käpyjä oli 70 tai sata ja terhoja taas 81 tai 60.

Se vähän riippui, kenen kynsillä ja varpailla niitä laski. Kaikki kun eivät olleet aivan yhtä taitavia laskemaan. Sen he kuitenkin tiesivät, että kaikilla oli yhtä paljon. Mutta yhteislaskusta he eivät suoriutuneet kunnialla. Saati sitten, että olisivat osanneet jakaa lopputuloksen kolmeen.

Neropattikatti mietti ongelmaa. Lopulta hän otti taskustaan ihmeellisen laitteen. Se oli **punainen** iso arpakuutio, jossa oli katkaisijoita, painonappeja ja vipuja jokaisella särmällä.

Neropattikatti käski nyt oravien katsoa tarkkaan kuutiota. Samalla kun hän toimi, hän lausui ääneen mitä teki ja tapahtui.

“Otan kiinni tästä, väännän tuosta, kuuluu poks ja toisaalta naks. Niin tai näin. Pyöräytän kuution nurinniskoin, tarkistan tuloksen alhaalta. Toistan kaiken takaperin, vähennän siitä puolet, lisään kolmanneksen ja kerron kuudella. Enpä ala enempää huudella.”

Katti toisti temppunsa kolmeen kertaan ja oravat olivat aivan pyöräyksissä. Jollakin liikkui silmät laidasta laitaan vielä senkin jälkeen, kun kuutio oli jo aikaa sitten pysähtynyt.

Yksi ja toinenkin olivat pettyneitä. Ei tämä mitään auttaisi. Mutta kolmas huusi hurraata.

Hän oli tajunnut.

“Nyt lähdetään veljet. Jokainen ottaa säkkinsä ja juoksee kotiinsa sen kanssa. Siinä se on!”

Neropattikatti vilkutti tyytyväisenä oravien perään.

Oletko kuullut
tarinaa Neropattikatista?
Hän ei olekaan mikään tavallinen
kissa, ei todellakaan!
Minäpä kerron sinulle miksi.
Neropattikatin luo tulevat metsän
eläimet ja linnut apua pyytämään.
Katti miettii asioita kaikilta kanteilta
ja keksii aina ratkaisun.
Vai miten kaikki menikään?
Voi olla että hämmästyit vielä.

Ja se on varmaa kuin lehmäntatti,
niin erikoinen kissa on Neropattikatti!

